

1

De Eurostar had een vertraging van twintig minuten, wat mij goed uitkwam, want als ik voor ik in de trein terug naar Londen stapte niets te eten kreeg, was ik aan mijn eigen lever begonnen.

Ik ging met maatje Mo in de rij staan voor een broodje en appte naar huis dat we vertraging hadden. Ze zouden me bij het St. Pancras-station afhalen, maar wilden nu misschien wat later van huis.

Zo gauw de app verstuurd was, ging mijn telefoon.

Pap.

Mo zag mijn gezicht en trok een wenkbrauw op. Het was ongelooflijk lawaaierig in de terminal, maar hij had door dat er iets aan de hand was.

Ik liet de telefoon overgaan op voicemail. Wat het ook was, ik wilde het niet horen.

Mijn vader weet dat ik praten over de telefoon vreselijk vind, dus moet een telefoongesprek over iets heel dringend gaan, bijvoorbeeld dat MI6 zojuist contact had opgenomen om te zeggen dat er een bom in de trein lag. Maar als dat zo was, zou hij er volgens mij wel een app achteraan sturen.

Misschien reageerde ik overdreven. Ik staaarde naar de telefoon en wilde dat de technologie al zover was dat ze vooraf een samenvatting konden sturen van het onderwerp waar de persoon aan het andere eind het over wilde hebben. Het zou goed zijn voor het vermijden van gesprekken over scheiding, of wat voor afwijzing ook. Mo vertelde me

ooit dat al het slechte nieuws schriftelijk komt, dus misschien had ik me geen zorgen hoeven maken.

We persten ons aan een lage tafel tussen twee stoelen om ons broodje in alle rust te verorberen, een onmogelijkheid omdat Mo bijna 1,90 meter lang is en we omringd werden door het complete European Adventures Abroad-team, waarvan iedereen in zijn koptelefoon stond te mompelen alsof ze de beveiliging voor Taylor Swift moesten regelen. Nu waren ze paspoorten voor Engeland aan het uitdelen aan de jongere kinderen, met de bedreiging dat als ze het zouden verliezen, ze voorgoed in Frankrijk zouden moeten blijven. Sommige kinderen leek dit wel wat. Volgens mij weet je nooit wat zich in andermans familie afspeelt.

Mijn telefoon ging weer. Ik negeerde het met toenemende angst. Wat was er nou zo belangrijk dat hij me moest spreken voor ik in de trein stapte?

Dankzij uitgebreide levenservaring was ik voorbereid op slecht nieuws. En al deed ik luchtig over mijn deprimerende zomer, want wat kun je anders als kinderen van jouw leeftijd hun leven wagen door het Kanaal over te steken op opblaasbaar speelgoed voor in bad, maar evengoed was het ontmoedigend. Niet dat ik sowieso medelijden met mezelf had, ik had gewoon gehoopt dat het misschien beter was gegaan.

Mijn telefoon ging weer. O god. Nee!

Drie telefoontjes in tien minuten? Er was absoluut iemand gestorven. Of misschien waren mijn ouders aan het scheiden en wilde pap het me voorzichtig vertellen, bijvoorbeeld door me al in Frankrijk te laten weten dat ze het samen niet meer zo goed konden vinden en hij tegen de tijd dat ik in Londen aankwam ervandoor was met

een jong meisje van mijn leeftijd, of mam wilde een open huwelijk. Of misschien had pap die baan in Dubai aangenomen (welke baan in Dubai?), waar de temperatuur het leven onmogelijk maakt en het nuttigen van alcohol met geseling wordt bestraft? Of wacht. Zou mam zwanger kunnen zijn? Op haar zesenvijftigste? God, alsjeblieft niet. Ik wist dat dit soort dingen zou gebeuren als ik ze een hele zomer uit mijn vizier liet, maar als ik eerlijk ben kan ik niet vierentwintig uur per dag op bejaarden passen. Heb je enig idee hoe deprimerend het is als je er niet op kunt vertrouwen dat je ouders zich een kleine maand normaal gedragen?

Shit. Shit. Shit. Ik zette de telefoon uit en stopte hem in mijn zak.

Mo keek me aan. ‘Ga niet op zoek naar het ongeluk,’ citeerde hij zijn tai-chimeester. ‘Het weet je te vinden als het zover is.’ En hij glimlachte gelukkig.

‘Dus als mijn vader van plan is om een baan in Dubai te nemen en ons bij een internationale school in te schrijven die berucht is vanwege de executie van homoseksuelen, moet ik dan gewoon chillen omdat ik het nieuws uiteindelijk wel te horen krijg?’

‘Leef, lach en heb lief.’

‘Ik kan niet leven, lachen en liefhebben als ik gestenigd word.’

Mo fronste. ‘Jij bent toch geen homo?’

‘Nu even niet.’

Mo zat weer op zijn stokpaardje. ‘Kennis spreekt. Wijsheid luistert.’

‘Maar jij wel, trouwens. Wat als je me wilt komen opzoeken?’

‘Gaaf niet gebeuren. Niet huilen omdat het voorbij is. Lach omdat het zich heeft voorgedaan.’

‘Hoe heb ik het de hele zomer zonder jouw waardeloze wijsheid uitgehouden? Laten we naar de taxfreeshop gaan.’

‘Waarvoor?’

‘Afleiding.’

Ik nam een laatste hap van mijn broodje en probeerde het rare gevoel in mijn hoofd onder controle te houden. Plotseling kon ik niet meer kauwen, omdat ik geen adem kreeg en mijn kaak zeer deed en ik vrij zeker wist dat ik een hartaanval had. O heer, lucht, lucht. Ik kon elk moment stikken. Shit. Een paniekaanval. Waarom nu speciaal? Al word ik op vliegvelden en treinstations vaak door paniek-aanvallen getroffen. Misschien kwam het door het woord ‘terminal’.

Mo staaarde op zijn telefoon, zich nergens van bewust. Was er een zak waarin ik kon ademen? Was er een vriend op wie ik kon rekenen?

We kwamen bij de taxfreeshop, ik zwetend, zwaaiend, niet in staat om lucht te krijgen.

Mo zwierf naar de parfumafdeling om zich onder te dompelen in Chanel No. 5.

Zouden ze me een fles wodka laten kopen als ik beweerde dat het een medisch noodgeval betrof?

‘Bonjour mesdames et messieurs, l’Eurostar numéro 9031, départ à 13.12 à destination de Londres St Pancras, est prêt pour l’embarquement, voie 6.’

Aan de overkant van de wachtruimte waren de EAA-kampbegeleiders met de CIA-koptelefoons begonnen iedereen de trein in te drijven en het perron op eventueel achtergebleven bagage te controleren.

‘Alles oké, man?’ Eindelijk keek Mo bezorgd. Hij rook als Marilyn Monroe.

Ik zei dat ik naar het toilet moest en hij zei dat hij me dan in de trein zou zien.

Wat een ongelooflijke ramp van een zomer. En wat eindigde hij toepasselijk met die regelrechte paniekaanval.

Ik liep als een zombie naar de toiletten, sloot mezelf op in een hokje en liet mijn hoofd tussen mijn knieën vallen. Mijn hart bonkte in mijn oren. O god, o gottegot. Laat het ophouden.

Lucht. Lucht. Lucht.

De tijd ging voorbij. De golven van misselijkheid begonnen af te nemen. Ik hoorde een andere mededeling.

Attentie alstublieft, Eurostar nummer 9031 naar Londen zal over tien minuten vertrekken van perron 6. Indien u in het bezit bent van een kaartje, wordt u verzocht alstublieft nu aan boord te gaan.

Tien minuten? O, christus. Ik kwam overeind en rende terug naar de gate, waar de laatste paar achterblijvers zich de helling af haastten. Ik kwam aan op het moment dat de verveelde stewardess een koord voor de ingang wilde spannen.

‘*Allez vite. Dépechez-vous.*’ Ze bezielde de woorden met dezelfde aandrang die ze misschien zou hebben gebruikt om ‘Mooie hoed, oma’ te zeggen.

Ik stopte. Staarde. Naar haar. Naar het koord. Naar de trein beneden op het perron. Naar alle blijte terugkerende taalstudenten die verhalen uitwisselden over schitterende prestaties en herinneringen die ze een leven lang zouden koesteren. En toen sjoerde ik mijn rugtas over mijn schouder en liep in de tegenovergestelde richting terug. Onderaan de

helling kon ik nog net Mo wild zien gebaren, zag dat hij in verbazing zijn armen liet vallen toen ik van de helling wegdraaide, weg van de trein, weg van de boardinggate, van de wachtruimte, weg van de douane, weg van mijn ellendige zomer, weg van welke nieuwe uitdaging dan ook die mijn ouders hadden gepland voor mijn welkom-thuis-ceremonie, weg van alles wat ik niet kon uitstaan van mijn leven en mezelf, de trap af, weg van Gare du Nord en naar buiten de straten van Parijs in.

Achter me reed de trein het station uit.

Ping. Een app van Mo.

‘Wat is er aan de hand, man? Wat is er gebeurd?’

Gebeurd? Bijna niets. Dat was het punt.

2

Ik had niet de tijd van mijn leven tijdens mijn Franse uitwisseling. Ik leerde geen vloeiend Frans. Ik ontwikkelde geen passie voor de Franse cultuur of Franse keuken. Ik maakte geen vrienden voor het leven. Ik verloor niet mijn maagdelijkheid.

Wat ik wel deed? Me zorgen maken. Chagrijnig zijn. Verliefd worden op een meisje dat niets om me gaf. Menselijk contact ontwijken, doen alsof ik me verveelde. Oneindige wandelingen ondernemen met de hond van de familie, een kleine harige straathond die ongeveer half zoveel op me gesteld was als ik op hem.

Het was niet mijn beste tijd. Niet dat ik Frankrijk de schuld gaf.

Het begon allemaal met mijn vraag aan de beste leerling van de klas om voor mij een introductiebrief aan mijn Franse familie te schrijven. Mijn middelmatige taalvaardigheden hadden mijn eigen brief *indéchiffrable* gemaakt. Onleesbaar. Natuurlijk was het bedrog, maar het leerde me een waardevolle levensles, eentje die je misschien voor je eigen toekomst ter harte zou willen nemen: doen alsof je een buitenlandse taal spreekt is op den duur niet houdbaar.

De foto die ik bij de (uitbestede) brief insloot had mijn beste hoek weten te vangen en liet me er bijna onverantwoord cool uitzien, terwijl ik dat in het echte leven bij lange na niet was. En vergeleken met Florian en Élodie (mijn aantrekkelijke tienertegenhangers) had ik ongeveer

net zoveel sexappeal als een broodje patat.

Ze begroetten mij met een vriendelijke stroom Franse woorden, het gebruikelijke soort van: hallo, hoe gaat het met je, we vinden het zo leuk om je te ontmoeten, we hopen dat je een goede reis had, et cetera, et cetera. En ik groette terug met een paar stuntelige zinnen waarin ik zo veel mogelijk dankbaarheid en goede wil probeerde te stoppen. Maar ik voelde me als door de bliksem getroffen en op de een of andere manier kon ik me zelfs de eerste Franse beginselen niet meer herinneren van het '*bonjour madame, bonjour monsieur*'-niveau dat garandeerde dat je zelfverzekerd kon vragen of de croissant glutenvrij was.

Ik deed mijn best om mijn kant van de relatie in stand te houden, maar moest toegeven dat ik niets van jazz wist, waar Fabian en Élodie door geobsedeerd waren, of van seks (dito), of van Franse literatuur, of politiek. Hun kleine stadje in Zuidwest-Frankrijk bood jaarlijks onderdak aan een wereldberoemd vroeg muziekfestival, waar veel tijd werd besteed aan het bediscussiëren van de verdiensten van Monteverdi ten opzichte van die van Händel, tenminste, ik dacht dat het daarover ging, het was moeilijk te achterhalen. Nog zo'n blinde conversatievlek.

Toen de dynamiek eenmaal tot rust was gekomen, probeerde ik mezelf onzichtbaar te maken, hield me met een boek afzijdig tot iedereen het huis uit was, ontbeet dan in mijn eentje in een leeg appartement en slipte naar buiten *avec le chien*, Titou, voor een wandeling op het kalme platteland. Ik had gewoon niet het zelfvertrouwen om Frans te spreken of om te proberen dat te verbeteren, wat de hele onderneming min of meer om zeep hielp.

Niet met je ogen rollen, ik kon er niets aan doen. Mis-

schien ben je zelf de tijd vergeten toen je nauwelijks durfde te vragen waar de wc was. Misschien was jij nooit onzeker. Zo niet, gefeliciteerd. Ik ben nog steeds jaloers op je.

Ik probeerde makkelijk in de omgang te zijn. Ik deed er echt mijn best op. Wat willen mensen voelen als ze je ontmoeten? Lacht hij om mijn grappen? Is hij *sympathique*? Levendig? Waar is hij fan van? Maar in mijn geval deed ik in Frankrijk geen mond open, dus hoe moesten ze daarachter komen?

Tijdens de eerste week nodigde de mooie Élodie me uit voor een picknick bij een of ander prachtig landhuis van een knappe jongeman, waar een select gezelschap mooie, ontwikkelde jonge Franse mensen het in een onbegrijpelijk taaltje – waarschijnlijk – over film, politiek, muziek, literatuur en seks hadden, terwijl ik de ruimte in staarde en wanhopig probeerde de indruk te wekken dat ik aan iets grappigs dacht. Het was een marteling.

Toen ik eenmaal doorhad dat niet alle honden Engels spraken, bleek Titou een redelijk aangename metgezel. Hij had een passie voor het jagen op ratten, langs de randen van wijngaarden waar de druiven net begonnen te rijpen. Dat maakte onze wandelingen een stuk interessanter. Ik leerde ‘*Viens ici!*’ te roepen als hij te ver weg zwierf en ‘*Laisse!*’ als hij aanstalten maakte de rat die hij had gevangen op te eten. Soms duurde zijn strijd met een knaagdier langer dan ik wilde zien, soms was het gepiep afschuwelijk om naar te luisteren, en in de regel sympathiseerde ik met de rat. Mijn Franse gezin dacht duidelijk dat Titou en ik intellectueel overeenkwamen, al was ik er zeker van dat hij slimmer was.

Gelukkig had ik *Misdaad en straf* bij me, omdat Mo had

gezegd dat het lachen was, wat, strikt genomen, niet het geval was, hoewel zelfs ik moest toegeven dat Raskolnikovs bestaan iets slechter was dan het mijne, wat hielp. Vooral toen hij eenmaal tot acht jaar dwangarbeid in Siberië was veroordeeld.

Op de eerste dag was het avondeten een gekunstelde aangelegenheid waar iedereen rondom me en over me heen praatte en ik totaal niets begreep van stijlvolle zinnen als ‘Wilt u me even de boter aangeven?’ en het specifieke doel van het versterken van internationale relaties een sof werd. Wat is er, om kort te gaan, vervelender dan een van alle charme verstoken vreemdeling, die te zenuwachtig is om een woord te durven zeggen, en die terechtgekomen is in een gezin uit de middenklasse waar de ernstige beleefdheid nauwelijks de wens verhult dat hij er niet bij was.

Om kort te gaan? Bijna niets.